

Sygn. VUa 37/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Ostrowicz- Siwek

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku P. D.

przeciwko (...) Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) (...) w Ł.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

***na skutek apelacji wnioskodawcy P. D. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV
Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 6 czerwca 2017r. sygn. IV U 291/16***

oddala apelację.

Sygn. akt Ua 37/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 sierpnia 2016 roku (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) (...) w sprawie (...) utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 9 czerwca 2016 roku zaliczające wnioskodawcę P. D. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz odmawiające wnioskodawcy prawa do Karty Parkingowej.

Pismem z dnia 5 października 2016 roku wnioskodawca P. D. wniósł odwołanie od powyższej decyzji wskazując, iż zdaniem wnioskodawcy stan jego zdrowia powoduje znaczne ograniczenie w zdolności samodzielnego poruszania się. W ocenie wnioskodawcy spełnia on przesłanki znacznego stopnia niepełnosprawności oraz przesłanki konieczne dla uzyskania Karty Parkingowej.

(...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. pismem z dnia 20 października 2016 roku wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, iż po stronie wnioskodawcy zachodzi brak znacznego ograniczenia zdolności samodzielnego poruszania się co skutkuje niespełnieniem warunków koniecznych do nabycia Karty Parkingowej.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017 roku wydanym w sprawie sygn. akt IV U 291/16 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. oddalił powództwo.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Wnioskodawca od lat jest leczony z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa z wielopoziomowymi przepuklinami jądra miażdżystego kręgosłupa lędźwiowo - krzyżowego L3/L4, L4/L5/S1 oraz zespołu bólowego kręgosłupa w odcinku lędźwiowo - krzyżowym z nawracającą rwą kulszową.

W 2015 roku wnioskodawca doznał urazu skrętnego stawu kolanowego lewego.

U wnioskodawcy stwierdzono:

Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa odcinka lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego z przepuklinami jądra miażdżystego na poziomi L3/L4 i L4/L5/S1

Przewlekły zespół bólowo – dysfunkcyjny kręgosłupa odcinka lędźwiowo - krzyżowego z nawracającą rwą kulszową

Zwyrodnienie wielostawowe głównie kolana lewego z uszkodzeniem łąkotki przyśrodkowej.

Zespół korzeniowo – bólowy z odcinka szyjnego kręgosłupa

Narząd ruchu wnioskodawcy posiada obniżoną sprawność skutkującą ograniczeniem zdolności do pracy i sprawności w poruszaniu się, jednakże nie w stopniu skutkującym znacznym ograniczeniem w zdolności samodzielnego poruszania się. Wnioskodawca chodzi samodzielnie, nie potrzebuje pomocy osób trzecich.

Stan zdrowia wnioskodawcy P. D. w okresach pogorszenia ogranicza jego zdolność samodzielnego poruszania się. Kiedy stan zdrowia jest lepszy wnioskodawca porusza się ale powoli, musi unikać gwałtownych ruchów i zachować ostrożność na śliskiej powierzchni.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów w postaci opinii biegłych z zakresu ortopedii R. E., neurologii B. B., twierdzeń wnioskodawcy oraz dokumentów zebranych w załączonych aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

Za szczególnie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd Rejonowy uznał dowody w postaci opinii biegłych i zeznań wnioskodawcy.

Oceniając zeznania wnioskodawcy dotyczące zakresu jego zdolności do samodzielnego poruszania się Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na różnice między opisem zakresu jego zdolności do samoobsługi zawartych w opiniach biegłych i w zeznaniach wnioskodawcy, a opisem tegoż zakresu w zawartym w odwołaniu wnioskodawcy. Opisy zwarte w opiniach biegłych, oparte na wywiadzie z wnioskodawcą oraz opis wskazany przez wnioskodawcę w trakcie przesłuchania jako strony, wskazują na szerszy zakres samodzielnego poruszania się niż wskazywany przez P. D. w odwołaniu i w pismach procesowych. Sąd Rejonowy stwierdził, iż opis zdolności do samodzielnego poruszania się przedstawiony przez wnioskodawcę na rozprawie jest w istocie tożsamy z ustalonym przez biegłych.

Dokonując oceny opinii biegłych Sąd Rejonowy wskazał, iż biegli w sposób szczegółowy opisali schorzenia wnioskodawcy skutkujące uznaniem go za osobę niepełnosprawną i w jaki sposób schorzenia te wpływają na zdolność wnioskodawcy do samodzielnego poruszania się.

Jak wskazał Sąd Rejonowy wnioskodawca, odnosząc się do opinii biegłego ortopedy B. B. zgłosił zarzuty skutkujące wydaniem opinii uzupełniającej, w której biegła poszerzyła argumentację swoich wniosków.

W ocenie Sądu Rejonowego biegli w sposób spójny i zupełny opisali stan zdrowia wnioskodawcy, potwierdzili wskazane przez wnioskodawcę schorzenia, jednakże ich wnioski co do zdolności do samodzielnego egzystencji są

odmienne niż wnioskodawcy. Sąd Rejonowy podniósł, iż wnioski biegłych są zgodne i w istocie zgodne z twierdzeniami wnioskodawcy przedstawionymi podczas przesłuchania go w charakterze strony.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy uznał, że powyższe opinie zupełnie odpowiadają w sposób jasny i logiczny na pytanie Sądu dotyczące niepełnosprawności wnioskodawcy.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wskazał Sąd Rejonowy zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123 z 1997 r., poz. 776 ze zm.) przedmiotowa ustawa dotyczy osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu do jednego z trzech stopni niepełnosprawności.

Nadto- jak podkreślił Sąd Rejonowy - przez niepełnosprawność należy rozumieć trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy - art. 2 pkt 10 ww. ustawy. Ustawa w art. 3 wskazuje, iż osoba może być niepełnosprawnym w stopniu lekkim, umiarkowanym i znacznym.

Odnosząc się do przesłanek związanych z uprawnieniem do Karty Parkingowej Sąd Rejonowy podkreślił, iż zgodnie z art. 8 ust 3 a pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym Kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy stwierdził zatem należy, iż uprawnienie do Karty Parkingowej zależne jest od łącznego spełnienia dwóch przesłanek: ustalenia umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności oraz wystąpienie znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się.

Sąd Rejonowy wskazał, iż pomimo stwierdzenia u wnioskodawcy umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych symbolem 05 – R u wnioskodawcy nie zachodzi przesłanka znacznego ograniczenia zdolności samodzielnego poruszania się.

W ocenie Sądu Rejonowego istniejąc zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego niewątpliwie ograniczają zdolność P. D. do samodzielnego poruszania się ograniczenie to nie jest jednak znaczne.

Ponadto – jak podkreślił Sąd Rejonowy- ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym nie zawiera definicji normatywnej wyrażenia: znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, o którym mowa w art. 8 ust. 3a tej ustawy, więc zgodnie z regułami wykładni językowej można mu przypisywać treść, jaką ma w języku potocznym. Termin „samodzielnie” w języku polskim oznacza „bez niczyjej pomocy, czyjegoś wpływu, dając sobie radę, nie potrzebując pomocy”, „poruszanie się” to „zmienianie swojego położenia w przestrzeni, ruszanie się przez pewien czas”, natomiast „ograniczony” to „mający niewielki zakres” (por. Słownik Języka Polskiego, Wydawnictwo (...), na stronie internetowej [www://sjp.pwn.pl](http://sjp.pwn.pl)). Takie znaczenie ww. terminów powoduje, że stwierdzenie spełnienia przesłanki znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się może nastąpić wyłącznie w przypadku stwierdzenia niewielkiego zakresu możliwości zmiany swojego położenia w przestrzeni bez niczyjej pomocy.

W ocenie Sądu Rejonowego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się przez wnioskodawcę nie mieszczą się w zakresie opisanym powyżej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał odwołanie za bezzasadne i podlegające oddaleniu.

Apelację od powyższego wyroku w całości wniósł wnioskodawca P. D. zarzucając Sądowi Rejonowemu:

Jednostronną ocenę stanu faktycznego poprzez nie uwzględnienie przesłanek wskazanych przez wnioskodawcę;

Nierzetelne przedstawienie wykładni słowa „samodzielny” z powołaniem się na Słownik Języka Polskiego PWN jako „bez niczyjej pomocy, czyjegoś wpływu, dając sobie radę, nie potrzebujący pomocy podczas, gdy zgodnie z SJP PWN słowa „samodzielny ma trzy równoważne znaczenia. Sąd bezzasadnie dokonał kompilacji tych trzech znaczeń w jedno tworząc uzasadnienie, że warunkiem koniecznym uznania niesamodzielności jest zaistnienie pomocy osób trzecich, gdy z ww. słownika wprost wynikam, że warunkiem wystarczającym do uznania niesamodzielności jest „nie dawanie sobie racy i potrzeba pomocy”.

Reasumując powód wskazał, że jego stan zdrowia i wynikający z niego sposób poruszania przy pomocy sprzętu ortopedycznego wyczerpuje kryteria znacznego „ograniczenia zdolności samodzielnego poruszania się”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku. Nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania .

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe należało uznać za wyczerpujące, a dopuszczone w jego ramach dowody za stanowiące miarodajne źródło dla ustalenia faktów mających dla sprawy istotne znaczenie, których zakres wyznacza treść art. 8 ust 3 a pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym zgodnie z którym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż uprawnienie do Karty Parkingowej zależne jest od łącznego spełnienia dwóch przesłanek: ustalenia umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności oraz wystąpienie znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się.

Z uwagi na fakt, iż skarżący legitymuje się umiarkowanym stopniem niepełnosprawności jedyną kwestią sporną w sprawie był zatem stopień nasilenia dolegliwości narządu ruchu odwołującego, a w tej sytuacji konieczne było ustalenie, czy stopień nasilenia tych dolegliwości narządu ruchu oraz orzeczona względem niego niepełnosprawność powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu i przemieszczaniu w stopniu skutkującym przyznaniem karty parkingowej.

Ocena w tym zakresie wymagała wiadomości specjalnych i w związku z tym zgodnie z art. 278 k.p.c.

Lektura materiału dowodowego wykazała, iż pomimo stwierdzenia u wnioskodawcy umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych symbolem 05 – R oraz 10- N u wnioskodawcy nie zachodzi przesłanka znacznego ograniczenia zdolności samodzielnego poruszania się. U wnioskodawcy stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa odcinka lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego z przepuklinami jądra miążdżystego na poziomi L3/L4 i L4/L5/S1, przewlekły zespół bólowo – dysfunkcyjny kręgosłupa odcinka lędźwiowo - krzyżowego z nawracającą rwą kulszową, zwyrodnienie wielostawowe głównie kolana lewego z uszkodzeniem łąkotki przyśrodkowej oraz zespół korzeniowo – bólowy z odcinka szyjnego kręgosłupa.

Jak podkreślili biegli z zakresu ortopedii i neurologii, narząd ruchu wnioskodawcy posiada obniżoną sprawność skutkującą ograniczeniem zdolności do pracy i sprawności w poruszaniu się, jednakże nie w stopniu skutkującym znacznym ograniczeniem w zdolności samodzielnego poruszania się. Wnioskodawca chodzi samodzielnie, nie potrzebuje pomocy osób trzecich. Istniejące zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego jakkolwiek niewątpliwie ograniczają zdolność P. D. do samodzielnego poruszania się to jednak ograniczenie to nie jest znaczne. Jak podkreślił biegły ortopeda (k. 15 akt sprawy) wnioskodawca chodzi samodzielnie , bez przedmiotowego upośledzenia poruszania. Również biegła neurolog zarówno w opinii podstawowej jak i

uzupełniającej uznała, iż powód wprawdzie porusza się z trudem , ale porusza się sam i nie wymaga przy tym pomocy osób trzecich.

W swojej apelacji wnioskodawca poza polemiką z zakresu językoznawstwa nie zawarł żadnych innych istotnych argumentów, które mogłyby wzruszyć prawidłowość opinii biegłych sądowych ortopedy i neurologa , a w konsekwencji prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

W tym miejscu podnieść jednak należy, że to, iż opinia biegłych nie jest korzystna dla odwołującego, nie jest podstawą do negocjowania ustaleń i wniosków wynikających z tej opinii. Sąd nie ma bowiem obowiązku prowadzenia tak długo postępowania dowodowego, aż strona uzyska korzystną dla siebie opinię.

Sąd jest obowiązany powołać kolejnego biegłego tylko wówczas, gdy opinia budzi istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a w ocenie Sądu Okręgowego sytuacja taka nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Biegli jednoznacznie określili, że występujące u odwołującego schorzenia narządu ruchu nie powodują upośledzenia funkcji motorycznej i w żadnym stopniu nie dają podstawy do przyznania karty parkingowej, która zarezerwowana jest dla osób mających istotną znaczną dysfunkcję narządu ruchu. Wbrew twierdzeniom odwołującego, wydając taką opinię, biegli kompleksowo ocenili stan narządu ruchu wnioskodawcy, gdyż w opiniach biegłych znajdują się stwierdzenia dotyczące stanu czynnościowego kończyn i kręgosłupa, a wydanie tych opinii poprzedzone było analizą całości dostępnej dokumentacji medycznej . W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania miarodajności opinii biegłych dla oceny przyznania karty parkingowej.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok oparty został na niewadliwych ustaleniach faktycznych i w pełni odpowiada prawu, a apelacja skarżącego sprowadza się wyłącznie do polemiki z opiniami biegłych i dokonany na jej podstawie ustaleniami Sądu I instancji, przy czym oparta jest ona wyłącznie na przeświadczeniu skarżącego o konieczności posiadania karty parkingowej.

Skoro materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził , aby skarżący miał ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu w stopniu uzasadniającym przyznanie mu karty parkingowej, tym samym nie spełnił on warunków, o których mowa w art. 8 ust. 3a ustawy o ruchu drogowym.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.